

וְאַתִּי הַיְבָת רְשׁוֹ לְחַבֵּלָא, וְכֹל בְּנֵי עַלְמָא נִיְמִי בְּעֲרֵסִיהֶה, וְגַשְׁמַתְהוֹן דְצִדְיקִיא סְלִקִין לְאַתְעַבְגָא לְעַילָא. כְּדֹ אַתְעַר רְוֵיחַ צְפֹן, וְאַתְפְּלִיגַ לִילִיא, אַתְעַרְוָתָא קְהִישָא אַתְעַר בְּעַלְמָא, וְאַתְמַר בְּכָמָה דְוַכְתִי. זְפָאָה חַוְלְקִיה דְהַהוָא בָּר נְשָׁה, דְאַיְהוּ קְאָים בְּהַהְיָא שְׁעַתָּא, וְאַשְׁתְּדָל בְּאָרוּרִיתָא. כִּיּוֹן דְאַיְהוּ פְתַח בְּאָרוּרִיתָא, כָּל אַיְנוֹן זִינְיָן בִּישְׁין, אַעֲילַ לְוָן בְּנוֹקְבִי דְתַהְוָמָא רְבָה, וּכְפִיתְ לִיה לְחַמּוֹר, וְנַחַיתְ לִיה בְּטַפְסָרִי דְתַחְותָ עַפְרָא, דְזַוְהָמִי קָסְרָא.

בְּגִינִי כֵה, יְשַׁחַר, דְאַשְׁתְּדָלוֹתִיה בְּאָרוּרִיתָא, כְפִיתְ לִיה לְחַמּוֹר, וְנַחַיתְ לִיה. מְהַהְוָא גָרָם הַמְעֻלוֹת, דְאַיְהוּ סְלִיק לְנַזְקָא עַלְמָא, וְשִׁוִי מְדוּרִיה בֵין הַמְשֻׁבְתִים, בֵין זַוְהָמִי דְטַפְסָרִי דְעַפְרָא.

תָא חִזֵי, מָה כְתִיב. וַיָּרָא מְנוֹחָה כִי טֹב וְאַת הָאָרֶץ כִי בְעֵמָה וַיֵּיט שְׁכָמוֹ לְסִבּוֹל וַיְהִי לִמְס עַובְד. וַיָּרָא מְנוֹחָה כִי טֹב, דָא תּוֹרָה שְׁבַכְתָב. וְאַת הָאָרֶץ כִי בְעֵמָה, דָא תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶה. וַיֵּיט שְׁכָמוֹ לְסִבּוֹל, לְמַסְבֵל עַוְלָא דְאָרוּרִיתָא, וְלִדְבָקָא בָה יוֹמִי וְלִילִי. וַיְהִי לִמְס עַובְד, לְמַהְוִי פֶלֶח לְקַוְדְשָׁא בָרִיךְ הוּא, וְלֹאַתְדָבְקָא בְיה, וְלֹאַתְשָׁא גַרְמִיה בָה.

רְבִי שְׁמַעַון וְרְבִי יוֹסֵי וְרְבִי חִיאָה הוּא קָא אָזְלִי מְגַלְילָא

עלאה לטבריה אמר רבי שמעון כייה ונשׁתדל באורייתא דכל מאן דידע לאשתדל באורייתא ולא אשתדל אתחיב בנפשיה ולא עוד אלא דיהבין ליה עולא דארעא ושעבודא בישא, דכתיב ביששכר, ויט שכמו לسبול מהו ויט סטא. פמא דעת אמר, (שםואל א ח) ויטו אחרי הצע. מאן דסṭא ארחה וגרכיה, דלא למסבל עולא דאריתא, מיד ויהי למס עובד.

פתח רבי שמעון ואמר, (משל ח) להנחיל אהבי יש ואוצרותיהם אמליא. זכאיין אינון בני עלמא, אינון דמשתדל באורייתא, דכל מאן דاشתדל באורייתא, אתרחים לעילא, ואתרחים למטה, ואחסין בכל יומא, ירותא דעלמא דעת. הדא הויא דכתיב, להנחיל אהבי יש. מי יש. דא עלמא דעת דלא פסק מימי לעלמיין, ובטל אגר טב עלאה, דלא זכי ביה בר בש אחרא, ומאי איהו. י"ש. ובגיגי בה, רמייז לו שמא דיששכר דاشתדל באורייתא, יש שכר. דא הויא אגרא דאיןון דמשתדל באורייתא, י"ש.

כתיב, (הניאל ז) חזזה הוית עד די כרסוון רמייז עתיק יומין יתיב וגוי. חזזה הוית עד די כרסוון רמייז, פד אתחרב בי מקדשא, תרי כרסוון נפלוי, תרי לעילא, תרי למטה. תרי לעילא, בגין דעתהיקת תטהה מעלהה,

פרסייא דיעקב אורתיקת מפרסייא דוד. ופרסייא דוד בפלת. הדא הוא כתיב, (אייה ב) השליך משימים הארץ. תרי פרסונ לחתא, ירושלם, ואינון מארי דאוריתא. וכרסון דלהתא פגונא דכרסון דלעילא, מריהון דאוריתא היינו פרסייא דיעקב. ירושלם היינו פרסייא דוד, ועל דא כתיב, עד די פרסן, ולא פרסי. פרסן סגיאין נפלו, ובכחו לא נפלו, אלא מעלבונה דאוריתא.

תא חזי, כד אינון זבא קשות משתדיי באוריתא, כל אינון תוקפין דשאר עמיין, דשר חילין, וכל חילין דלהון, אתכפין ולא שלטי בעלמא, וישראל (נ"א וו"ש) אוזמן עלייהו לסלקא לו על כלא. ואי לא, חמור גרא מא לון לישראל למיה בגלוותא, ולמנפל בגין עממיין, ולשלט עלייהו. וכל דא אמא, בגין, וירא מנוחה כי טוב, ומתקבא קמיה, וכייל למרווה בגינה כמה טבין וכמה כסופין, וסתא אורחיה דלא למסבל עולא דאוריתא. בגין לך ויהי למס עובד.

כתיב, (שיר השירים ו) הדודאים נתנו ריח ועל פתחינו כל מגדים חדשים גם ישבנים וגוו. הדודאים נתנו ריח, (הדודאים) אלין אינון דאשכח ראובן. بما דאת אמר, בראשית לו **וימצא** (דף ר מג ע"א) דודאים בשדה, ולא אתחדשן

מֵלִי דָּאוּרִיתָא, אֲלֹא עַל יְדוֹי בִּשְׁرָאֵל, **כַּמَا דָאָת אָמֶר,**
 (דברי הימים א יט) **וּמְבָנִי יִשְׁכָּר יְוָדָעִי בִּבְנָה לְעַתִּים וּגּוֹ.**
וְעַל פִּתְחֵינוּ כָּל מְגֻדִּים, אַיִּנוֹן גָּרָמוֹ לְמַהּוּי עַל פִּתְחֵינוּ,
עַל פִּתְחֵי בְּתֵי כְּנָסִiot וּבְתֵי מְדֻרְש׹ׁot, כָּל מְגֻדִּים.
חֲדָשִׁים גַּם יְשָׁבִים, כַּמָּה מְלִי חֲדַתָּאָן וּעֲתִיקִין דָּאוּרִיתָא,
דָּאָתְגָּלִין עַל יְדֵיהוּ, לְקָרְבָּא לִישְׁרָאֵל לְאָבוּהָוּן
דָּלְעִילָּא. הְذָא הוּא דְכַתִּיב, (דברי הימים א יט) **לְדַעַת מָה יִعְשֶׂה**
יִשְׁרָאֵל.

(שיר השירים ז) **דָּוִדִּי צְפַנְתִּי לְךָ.** מְהֵכָא אֹולִיפְנָא, כָּל מָאָn
דָּאָשְׁתָּדֵל בָּאוּרִיתָא כְּדָקָא יְאָוָת, וַיַּדְעַ לְמַחְדִּי מָלִין,
וְלְחֲדַתּוֹתִי מָלִין כְּדָקָא יְאָוָת, אַיִּנוֹן מָלִין סְלִקְיָן עַד
כְּרָסִיָּא דְמַלְכָא, וּכְנָסָת יִשְׁרָאֵל פִּתְחָה לְזֹן תְּרֵעַין, וְגַנְגַּז
לְזֹן. וּבְשַׁעַתָּא דְעַל קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאָשְׁתַעַשְׁעָא עִם
צְדִיקִיָּא בְּגַנְתָּא דְעַדָּן, אֲפִיקָת לְזֹן קְמִיה, וּקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ
הָוּא מִסְתְּכָל בְּהָוּ וְחָדִי, כְּדַיְן קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הָוּא מִתְעַטָּר
בְּעַטְרִין עַלְאַיִן, וְחָדִי בְּמַטְרוֹגִינִיתָא, הְذָא הוּא דְכַתִּיב,
חֲדָשִׁים גַּם יְשָׁבִים דָּוִדִּי צְפַנְתִּי לְךָ. וּמְהֵהִיא שַׁעַתָּא, מָלוֹי
בְּתִיבָּין בְּסִפְרָא, הְذָא הוּא דְכַתִּיב, (מלאכי ג) **וַיַּכְתֵּב סִפְרָ**
זֶפְרָוִן לְפָנָיו.

זֶפְאָה חִילְקִיה, מָאָn **דָּאָשְׁתָּדֵל בָּאוּרִיתָא כְּדָקָא יְאָוָת,**
זֶפְאָה הָוּא בְּהָאִי עַלְמָא, וּזֶפְאָה הָוּא בְּעַלְמָא

דָּאַתִּי. עַד הַכָּא שׁוֹלְטָנוֹתָא דֵי הַוֹּדָה, דְּרוֹעָא דָאַתְּפָלִיל
בְּכָלָא, בְּחִילָא דְכָל סְטְרִין, תַּלְתָּ קְשָׁרִין דְדְרוֹעָא,
לְאַתְּגָבָרָא עַל מְפָלָא:

דָּן יַדְיַן עַמּוֹ בְאַחֲד שְׂבִطֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי חַיִיא אָמַר, הָאֵ
קָרָא הַכִּי אֵית לֵיה לְמִימֶר, דָן יַדְיַן לְשְׂבִטֵי יִשְׂרָאֵל,
אוֹ דָן יַדְיַן לְשְׂבִטֵי יִשְׂרָאֵל בְאַחֲד, מַהוּ דָן יַדְיַן עַמּוֹ,
וְלִבְתָּר בְאַחֲד שְׂבִטֵי יִשְׂרָאֵל. אֶלָּא דָן, הַוָּא דְכְתִיב בַּיְهָ,
(במדבר י) מְאַסֵּף לְכָל הַמְּחֻנּוֹת, דְהַוָּא יַרְכָּא שְׁמָאָלָא, וְאַזְיל
לְבַתְּרִיָתָא.

תָא חַזִי, פִיּוֹן דֵי הַוֹּדָה וַרְאוּבוֹן גַּטְלִין, לִיוֹאֵי וַאֲרוֹנוֹ
פְּרִשְׁיָן דְגָלִין, וַגְּטִיל דְגָלָא דְאַפְרִים דֵאַיָהוּ לְמַעַרְבָּן,
יַרְכָּא יַמְינָא גַּטְיל, בְּקַפְסִירִי קַסְטָא. וְאֵי תִימָא זְבוֹלָן
דֵאַיָהוּ עַל, וַגְּפִיק, דְכְתִיב בַּיְהָ, (דברים לג) שְׁמָה זְבוֹלָן
בְצָאתָה, וְכְתִיב וַיַּרְכַּתּוּ וְגוּ. אֶלָּא וְדָאי, יְהֻדָה אַתְּפָלִיל
מְפָלָא.

תָא חַזִי, מַלְכוֹ דְלַעַילָא אַתְּפָלִיל מְפָלָא, וַיְהֻדָה אַיָהוּ
מַלְכוֹ תַתָּאָה. כִמָה דַמְלָכוֹ עַלְאָה אַתְּפָלִיל מְפָלָא,
הַכִּי גַמְיָן מַלְכוֹ תַתָּאָה, אַתְּפָלִיל מְפָלָא מְגֻפָא מַיְרָכָא,
בְגִין לְאַתְּגָבָרָא בְתוֹקְפִיהָ.

כְתִיב, (דברים לג) מִיְמִינָיו אַיְשָׁדָת לִמוֹ, (ע"ד ע"א) אָוָרִיָתָא
מְסֻטָּרָא דְגַבּוֹרָה אַתִּיהִיב (אתִיהִיבָתָה), וְגַבּוֹרָה

אתכליל בימינא, בגופא, וירכא, ובכלא. ה'כ' נמי סדרא קדמאתה, יהודת איהו, מלכו דאתי מسطר גבורה, **ואתכליל בימינא בגופא וירכא, בכלא אתכליל.** כמה רמלכו דלעילא, אתכליל מכלא.

סדרא תניינא ראובן, דאייהו לستر דרום, ודרום איהו ימין, וכל חילא דימינא, יהודה נטיל ליה, בגין דראובן (ס"א אתעביד) **את עביר מגיה מלכי,** פמא דאת אמר פחו כמים אל תוטר, ונטיל ליה יהודה, ואתגבר בתוקפה דימינא, דהוה מראוון, וכן כתיב בדוד, (תהלים ק) נאם כי לאدني ישב לימיini. בגין דשלא אתכליל בימינא, ואתתקף בחיליה, הדא הוא דברתיב, (תהלים קיח) ימין כי עושה חיל וגוו. יהודה וראובן תריין דרוועין הו. **סדרא תליתאה,** אפרים, דאייהו ירכא ימין, ונטה לא קמי שמאלא תדייר, ודונ (ד"א) דאייהו ירכא שמאלא, נטיל לבתרייתא, ועל הדא הוא המאסף לכל המחות לצבאותם, ואיזיל לבתרייתא.

יהודת נטיל חילא בתריין דרוועין, בגין דראובן דאייהו ימין, (ס"א אתעביד) **את אבד מגיה בכירותא בהונטה ומלכotta,** ועל הדא כתיב ביהודה, (דברים לג) ידיו רב לו ועזר מצרייו תהיה.

תא חזי, כתיב, (מלכים א י) **ויעש המלך שלמה כסא** שנ

גדול. כרסייא דשלמה, עבד ליה בגונא דלעילא, וכל דיוקנין (היכא) דלעילא עבד הכא. ועל דא כתיב, (דברי הימים א כת) וישב שלמה על כסא ה' למלך, מלך מלחה סתימה הוא. ובן (מלכים א ב) ושלמה ישב על כסא הווד אביו ותפוץ מלכותו מادر, דקיימה סי Hera באשלמותה.

דן ידין עמו בקדמיתא, ולכתר שבטי ישראל באחד, ביחסתו של עולם (דף מג ע"ב) כמה דתוה בשמשון, דאייהו ייחידי עביד דינא בעלמא, ודאיין וקטיל בחדא, ולא אצטריד סמך. דן ידין עמו. רבינו יצחק אמר, דן, הינו חוויא, כמהן על אורחין ושבילין. ואית תימא דעל שימוש בלחוודי הוא. אויה הבי נמי לעילא, דא הוא נפש אחרא (ס"א נחש וטיא) מאפה לכל המהנות, ובמין לאורחין ושבילין. לבתר, חילין ומשירין מהכא בפקוי, איןון דכמאן לבני נשא, על חוביין, דראמין להו לאחורא בתר בתפיהו. אמר רבינו חייא, בחש הקדמוני לעילא, עד דלא יתפס בחمرا דתיגו.

בחש עלי דרכ. תא חוו, כמה דאית דרכ לעילא, הבי נמי אית דרכ למתתא, ומתרשא ימא, לכמה אורחין בכל סטר. ואית אורחא חד, דאתי ואסגי ימא, ורבינו גיגין בישין לזג'יהו, כמה דאפיקו מײן למתתא גיגין טבין, (שמות ל) גיגין בישין, גיגי עירגעניא, בגונא דא, גיגין בישין לזג'יהו.

וכד משתמשי מארחא דימא, אתהזון רכביין על סוסייהו. ואלמלא דהאי חוויא, דאייהו בגיש לכל משירין, במיין לסוף ארחין, ובדר לוון לאחורא, הו מטשטיshi עלמא. מפטרא דהני נפקין תרשין לעלמא. תא חזוי, בבלעם כתיב, (במדבר כד) ולא הלה בפעם בפעם ל夸ראת נחשים, בגין דאיינו קיימין ללחשא בחרשי עלמא.

חמי מה כתיב, יהי דן נחש עלייך. מי עלייך. אלא נחש, מאן דاشתדל אבתרייה, אכחיש פמליא דלעילא, ומאי אייהו, ההוא לך עלאה דגנק מלעילא. כמו דאת אמר, (ישעה מג) הבותן ביום לך וגו'. נחש, מאן דاشתדל אבתרייה, כאילו אזיל על ההוא לך עלה לאפחשא לייה, בגין דמההוא לך, אתהנו עלמין עליאי.

ואי תימא, דן, אםאי אייהו בדרגא דא, אלא כדכתיב, (בראשית ג) ואות להט החרב המתהפהפת לשמור את לך עץ חתימים. בכינמי הנושא עקיבי סוס וגו', בגין לנטרא ליה לכל משירין. אמר רבי אלעזר, תקונא דכוורסיא איה. תא חזוי, ברסיא דשלמה מלפआ, חד חוויא מרפרף בקטורי שרביטה לעילא מאירועא.

כתיב, (שופטים יג) ותחל רוחה לה' לפומו במחנה דן וגו'. תא

חזי, שמשון נזיר עולם הוה, ופריש עלמא איהו,
וأتגבר ביה חילא תקיפה, והוא הוה חוויא בהאי עלמא,
לקבל עמין עובדי עבודה כוכבים ומזרות, דהא אחסנת
חולקא דברכתא دون אבוחי ירידת, דכתיב, יהי דן נחש
עליך דרך וגוי.

אמר רבי חייא, נחש ידיעא, שפיפון Mai ביהו. אמר
לייה, רוז דתקינה דחרשין, נחש איהו שפיפון,
הכى נמי הוה רשות דבלעם, בכלא הוה ידע. תא חי
כתיב, (במדבר כט) וילך שפי, לזמנין בהאי, ולזמנין בהאי.
ואין תימא דן, לאו דרגיה בהאי. הכى הוה ודא. אלא
אתמנה על דרא דא (לההוא), למותי סטרא
בתרייתא, ושבחא איהו דיליה, ממן דמלכא בהאי,
וממפה על hei, ויקרא איהו לכל איבון ממני. ופרשיה
דמלכא, בכל איבון ממן אתתקון, בכל הגי ממן
תחותיהו מתפרשו אורחין ודרгин, הן לטב, הן לביש,
וכלהו אתאחדו בהגי תקוני דפרשיה. ובגינוי כה דן
לستر צפון, בנוקבא דתהומה רבא. הסטר צפון כמה
חbilliy טרייקין אונדמן תפן, וכלהו טפסירה דקסטרה
לאבא שא עלמא.

בגינוי כה צלי יעקב ואמר, לשועתך קויתי ה'. בכל
שבטים לא קאמר לשיעתך אלא בהאי. בגין

דְּחַמָּא לֵיהּ תֻּקְפָּא תְּקִיפָּא דְּחוֹזֵיא, מְרַחְשָׁא דִּינָא לְאַתְגֶּבֶרָא.

רַבִּי יְוָסִי וְרַבִּי חִזְקִיהָ הָווּ אֲזַלִּי לְמַחְמִי לְרַבִּי שְׁמֻעוֹן בְּקִפּוֹטְקִיא, אָמַר רַבִּי חִזְקִיהָ, הָאִי דְּאַמְרִינֵן לְעוֹלָם יִסְדֵּר בָּר נְשָׁ שְׁבָחָא דְּמִרְיָה, וּלְבָתָר יִצְלָחִיתִיה, הָאִי מְאָן דְּלִיבִּיהָ טְרִיד, וּבְעֵי לְצַלָּאָה צְלוֹתִיה, וְאֵיהּ בְּעָקוֹן, וְלֹא יִכְלֵל לְסִדְרָא שְׁבָחָא דְּמִרְיָה בְּדַקָּא יְאֹות, מַאי הוּא. אָמַר לֵיהּ, אָף עַל גַּב דְּלֹא יִכְלֵל לְכַוּנָא לְבָא וּרְעוֹתָא, סְדוּרָא וְשְׁבָחָא דְּמִרְיָה אַמְּאִי גַּרְעָ, אַלֵּא יִסְדֵּר שְׁבָחִיהָ דְּמִרְיָה, אָף עַל גַּב (דף רמד ע"א) דְּלֹא יִכְלֵל לְכַוּנָא, וַיִּצְלַחְיֵי צְלוֹתִיה. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (תְּהִלִּים י"ז) תִּפְלָה לְדָוד שְׁמֻעהָ הָ צָדֵק הַקְשִׁיבָה רְבָתִי, שְׁמֻעהָ הָ צָדֵק בְּקִדְמִיתָא, בְּגַין דְּאֵיהּ סְדוּרָא שְׁבָחָא דְּמִרְיָה. וּלְבָתָר הַקְשִׁיבָה רְבָתִי הָאָזִינָה תִּפְלָתִי. מְאָן דִּיכְלֵל לְסִדְרָא שְׁבָחָא דְּמִרְיָה, וְלֹא עֲבִיד, עַלְיהָ בְּתִיב, (ישעיה ס) גַּם כִּי תַּרְבוּ תִּפְלָה אִינְגֵּני שׂוֹמֵעַ יְדִיכֶם וְגוֹ.

בְּתִיב, (שמות כט) אֶת הַכְּבָשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבָקָר וְאֶת הַכְּבָשׂ הַשְּׁנִי תַּعֲשֶׂה بֵּין הַעֲרָבִים. תִּפְלָות פְּנַגֵּד תִּמְדִין תְּקִנּוֹם. תָּא חֹזֵי, בְּאַתְעָרוֹתָא דְלִתְתָּא, אַתְעָרֵה הַכִּי בְּמַיִּי לְעַילָּא. וּבְאַתְעָרוֹתָא דְלַעַילָּא, הַכִּי בְּמַיִּי לְעַילָּא מְגִיהָ, עַד דְּמַטִּי אַתְעָרוֹתָא לְאַתְרֵ דְבָעֵיא בְּיַצְנִיא

לאדליך לאדליך. ובאתערותא דתננא דלחתטא, אדליך בונצינא לעילא, וכד האי אדליך (בונצינין), קלחו בונצינין אחרגין דליךין, ומתרברכאנן מבהיה קלחו עלמיין. אשטכח, דאתערותא דקרפניא תקינא דעלמא, וברכאנן דעלמיין קלחו.

הא כייז, שארי תננא לסלכא, איןון דיוקנין קדיישין דממן על עלמא אתהפון (ס"א אתהפון) לאתערא, ומיתערין לדרגין בכוסופא דלעילא, כמא דאת אמר, (תהלים כד) הכהרים שואגים לטרף וגוו. אלין אתערין לדרגין עלאין דעליהו, עד דמטי אתערותא, עד דבעי מלכא לאתחברא במטרוגניתא.

ובכוסופא דלחתטא, נבעין מײַן תתאיין, לךבלא מײַן עלאיין, דהא לא נבעין מײַן עלאיין, אלא באתערותא דכוסופא דלחתטא, וכדין תיאובתא אתדבק, נבעין מײַן תתאיין לךבל מײַן עלאיין, וועלמיין מתרברכאנן, ובונצינין קלחו דליךון, וועלאיין ותתאיין משטכח בברכאנן.

טא חזוי, כהני וליאי. מתערי לאתחברא שמאלא בימינא. אמר רבי חזקיה, פלא הבי הווא ודאי, אבל הבי שמענא, כהני וליאי, דא אתער שמאלא, ודאי אתער ימינה, בגין דאתחברותא דרכורא לגביו נוקבא,

לֹא אִיהוּ אֶלָּא בְּשָׂמָאלָא וַיְמִינָא. כַּמָּא דָאָתָ אָמָר, (שיר
השירים ב) שְׁמַאלָו תְּחַת לְרַאשֵּׁי וַיְמִינָו תְּחַבְּקָנִי. וְכַדִּין
אֲתַחְבֵּר דָּכָר בְּנוֹקָבָא, וְתִיאָנוּבָתָא אֲשַׁתְּפָח, וְעַלְמִין
מַתְּבָרְכִין, וְעַלְמָאִי וְתִתְאִי בְּחִידָג.

וְעַל דָא, פְּהַנִּי וְלִיוֹאִי, מַתְּעָרֵי מֶלֶה לְתִתְאָ, לְאַתְּעָרָא
כְּסֻופָא וְחַבִּיבָתָא לְעַילָא, דְכָלָא תְּלִיא בְּיִמְינָא
וְשְׁמָאלָא. אֲשַׁתְּפָח דְקָרְבָנָא יִסְׂדָא דְעַלְמָא, תְּקוֹנָא
דְעַלְמָא, חִידָוּ דְעַלְמָאִין וְתִתְאִין. אָמָר רַבִּי יוֹסֵי וְדָאי
שְׁפִיר קָא אָמָרָת, וְהַכִּי הוּא, וְהַכִּי שְׁמַעַנָּא מֶלֶה,
וְאַנְשִׁינָא לָה, וְאַנְאָ שְׁמַעַנָּא הָא, וְכָלָא בְּחֵד סְלָקָא.

הַשְׁתָּא צְלוֹתָא בְּאַתָּר דְקָרְבָנָא, וּבְעֵי בָּר נְשׁ לְסְדָרָא
שְׁבַחָא דְמִרְיָה כְּדָקָא יָוֹת, וְאֵי לָא יִסְׂדָר, לֹא
צְלוֹתִיהִי צְלוֹתָא. תָא חֹזֵי, סְדוּרָא שְׁלִימָד שְׁבַחָא דְקוֹדְשָׁא
בְּרִיךְ הָוּא, מֵאָן דִּידָע לִיחְדָא שְׁמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יָוֹת,
דְבָהָאִי מַתְּעָרֵין עַלְמָאִין וְתִתְאִין, וְנְגַדִּי בְּרָכָאָן לְכָלָהוּ
עַלְמִין.

אָמָר רַבִּי חִזְקִיָּה, לֹא אֲשֶׁרִי קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הָוּא לְיִשְׂרָאֵל
בְּגִלוֹתָא בְּגִינִי עַמְמִיאָ, אֶלָא בְּגִינִן דִּיתְבָּרְכוֹן שָׁאָר
עַמִּין בְּגִינִיהָן, דָהָא אִינּוֹן נְגַדִּין בְּרָכָאָן מְלַעַילָא לְתִתְאָ
כָּל יוֹמָא.

אַזְלָוּ, עַד דָהָוּ אַזְלִי, חַמּוּ חַד חִוִּיא דָהָוּ קְמַסְחָר (וְאַסְטָר)

בארחא. סטו מארחא. אתה בר נש אחרא לגביהו, קטיל ליה חוויא. אהדרו רישיהו, וחמו ליה, לההוא בר נש דמית. אמרゴ, ודיי ההוא נחש, שליחותא דMRIה קא עביד. בריך רחמנא דשׂוביננא.

פתח רבי יוסי ואמר, ידי דן נחש עלי דרכ. אימתי הוה דן נחש, ביוםוי דירבעם, דכתיב, (מלכים א יט) ואות האחד נתן בדן אמאיתיהיב תמן עלי דרכ. על ההוא ארת, דיתמנע (זהיא דרך הסלקיין) דלא יסלקון לירושלים (ולא יסלקון תמן). ודא דן, הוה לו נחש לישראל עלי דרכ, עלי דרכ ודיי, פמא דעת אמר, (מלכים א יט) ויועץ המלך וגוי. שפיפון עלי ארת. דעקייז לו נחש לישראל. וכלא לא הוה אלא עלי דרכ, ועלי אורחא, לאתמנע מישראל דלא יסלקון לירושלים, למיחג חגייהו, וילקרבא קרבניין וועלזון, למפלח תמן. (דף רמד ע"ב)

תא חזוי, בשעתא דמטו ברכאן לידה דמשה, לברכא לכלהו שבטים, חמא לדן הדוה קטיר בחוויא, אהדר קטר ליה בארייא. הדא הוא דכתיב, (דברים לט) ולדן אמר דן גור אריה יזפק מן הבשן. Mai טעם, בגין (דאיהו) דיהא שירותא וסופה דד' דגLIN קטיר ביהודה דאייה מלכאה, פמא דעת אמר, גור אריה יהודא, והוא שירותא דדgelin. וסופה דdeglin דן, דכתיב דן גור אריה וגוי, למחיי שירותא וסופה קטיר בחד אחר:

ליישועתך קויתי ה', רבי חייא אמר, (בדכתיב) **כما דאת אמר**, (שופטים י) והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים. אמר (ס"א רבי אחא), וכי אמא קויתי והא סליק תהו יעקב מעולם בההוא ומנא מפה שנין. אמא אמר דאיו מחרפה לההוא ישועה. (ס"א אלא ודאי) אמר ליה ודי רוא דמלה, בדכתיב, (שמות י) והיה באשר ירים משה ידו וגבר ישראל, ישראל סתום. אוף הכא והוא יחל להושיע את ישראל, ישראל סתום. בגין כי אמר, **ליישועתך קויתי ה'**.

אמר רבי חייא. ודי הבי הו, ושפיר. זכה חולק הון דעתיקיא, הדע לאשתדל באורייתא, למוציא בה לחיין דלעילא. כما דאת אמר, (דברים ל) כי הוא חייך ואיך ימיך לשבת על האדמה וגוו.

גד גדור יגודנו והוא יгод עקב. רבי ייסא אמר, מגד אשთמע, דהא חילין יפקון לאגחא קרבא, משמע דכתיב גד, בכל אחר גימ"ל (ר"ל ע"ב) דל"ת, חילין ומשרין נפקי מביהゴ. דהא גימ"ל יהיב, ודל"ת לקיט. ומהבא (נ"א משכא) כמה חילין וכמה משירין תלין בהו.

תא חזי, ההוא נחר דגיגיד ונפיק מעדן, לא פסקין מימי לעלמיין, והוא אשלים למסכני, ועל דא קיימי כמה חילין וכמה משירין, ואتونו מהבא. ועל דא

גד, דְּא אֲפִיךְ וַיְהִיבָּ, וְדָא לְקִיטָּ וַנְקִיטָּ, וְאַתְּזָן בֵּיתָא וְכָל
אָנְשֵׁי בֵּיתָא.

אמר רבי יצחק, אל מלא דהו גד מבני שפחות, שעטה קיימא ליה לאשלמא יתר מפלא. הדא הוा דכתיב, (בראשית ל) בא גד קרי, וכתיב בגד חסר אל"ף, דהא שעטה קיימא בשלימו, ואסתלק מניה. הדא הוा דכתיב, (איוב 1) אח' בגדו כמו נחל, בגין דהו א נهر, דנגיד, אסתלק בהיא שעטה, וכתיב בגד חסר אל"ף, ועל דא, לא זכה בארעא קדישא ואסתלק מיניה.

רבי יהודה אמר, מנין לרואבן דתוה כהאי גוונא, בדכתיב, פחו כמים אל תוטר דאסטלקו מין ולא נגידו, והא אמר במה אפגים. ותרוייתו לא זכי בארעא קדישא, וחילין ומשירין אפיקו לאחסנה להו לישראל ארעא. תא חזי, מה דא תפגים בגד, אשתלים באשר, הדא הוा דכתיב, מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדי מלאה. השטה אשלים גימ"ל לדל"ת.

רבי אלעזר ורבי אבא אשתמיתו במערתא דלוד, דעallow קמי תוכפה דשמעשא, דהו אוולי בארכא. אמר רבי אבא נסחר האי מערתא במלוי דאריתא. פתח רבי אלעזר ואמר, (שמות קי"ד ע"א) (שיר השירים ח) שימני בחותם על לבך בחותם על זרועך וגוי, רשותה רשותי אש

שלהבת יְהָה, הַאֲיָן קָרָא אֶת עֲרָנָא בֵּיהֶן. אֲבָל לִילְיאָחֶן חַד הַוָּה כִּד הַוִּינָּא קָאִים קָמִי אָבָא, וְשָׁמְעָנָא מְגִיהָ מְלָה, דְּלִית שְׁלִימָו וְרֻעָותָא וְכְסֹופָא דְּכִנָּסָת יִשְׂרָאֵל בְּקוֹדֶשָּׁא בְּרִיךְ הַוָּא, אַלְאָ (ס"ח ע"ב) בְּגַשְׁמַת הַוָּן דְּצִדְיקִיָּא. דְּאַינְנוּ מַתְעִירִי נְבִיעָו דְּמִיאָתְתָאִי, לְקַבְּלִי עַלְיאִי. וּבַהֲיָה שָׁעַתָּא שְׁלִימָו דְּרֻעָותָא וְכְסֹופָא בְּדִבְּרֵיכְיָה חַדָּא לְמַעַבְדָּ פְּרִין.

תָּא חַזִּי, בַּתֵּר דְּאַתְּדַבְּקֵי דָא בְּדָא, וְהַיָּא קְבִילָת רַעֲוָתָא, הַיָּא אָמָרָת שִׁימָנִי כְּחַוֹתָם עַל לְבָה, אַמְמָא כְּחַוֹתָם. אַלְאָ אַרְחִיה דְּחַוֹתָם, כִּיּוֹן דְּאַתְּדַבְּקֵ בְּאַתְּרֵ חַד, אַפְּ עַל גַּב דְּאַתְּעִידִי מִינִיה, הַא אַשְׁתָּאֵר רְשִׁימָו בְּהַהוָּא אַתְּרֵ, וְלֹא אַעֲדִי מְגִיהָ. דְּכָל רְשִׁימָו, וְכָל דִּיוֹקָנָא דִּילִיהָ, בֵּיהֶן אַשְׁתָּאֵר. כֵּה אָמָרָה כִּנְסָת יִשְׂרָאֵל, הַא אַתְּדַבְּקֵנָא בְּהָ, אַפְּ עַל גַּב דְּאַתְּעִידִי מִינֶךָ וְאַזִּיל (דף רמה ע"א) בְּגַלְוָתָא. שִׁימָנִי כְּחַוֹתָם עַל לְבָה, בְּגַיְן דִּישְׁתָּאֵר כָּל דִּיוֹקָנִי בְּהָ, פְּהַאי חַוֹתָם דִּישְׁתָּאֵר כָּל דִּיוֹקָנִיהָ, בְּהַהוָּא אַתְּרֵ דְּאַתְּדַבְּקֵ בֵּיהֶן. כִּי עַזָּה כְּמוֹת אַהֲבָה, תְּקִיפָא הִיא, כְּפִרְישָׁו דְּרוֹחָא מִן גּוֹפָא. דְּתַגְנִין, בְּשָׁעַתָּא דְּבָר בְּשׁ מְטִי לְאַסְתָּלָקָא מִן עַלְמָא וְחַמִּי מִהָּ דְּחַמִּי, רֹחָא אַזְלָא בְּכָל (וַיִּקְרָא קְבּוּ ע"ב) שִׁיְיפִי דְּגּוֹפָא וְסָלִיק גַּלְגָּלוֹי, כִּמְאָן דְּאוֹזִיל בִּימָא בְּלָא שִׁיְיטִין, סָלִיק וְנַחַית וְלֹא מְהַנִּיאָ לֵיהֶן, אַתָּא וְאַיְשָׁתָאֵל מְכָל שִׁיְיפִי גּוֹפָא, וְלִית (לוֹ) תְּקִיפָו כִּיּוֹמָא דְּפִרְישָׁו רֹחָא

מן גופא. כך תקיפו דרכיהם דכגשת ישראל לגביו קידשא בריך הוא, בתקיפו דמותא, בשעתא דבאי רוחא לאתפרsha מן גופא.

קשה פשאל קנאה, כל מאן דרכיהם, ולא קשור עמיה קנאה, לאו רחימותיה רחימותא. פיוון דקבי, הא רחימותא אשטלים. מפאן אוליפנא דבאי בר נש לקאנה לאנטתייה, בגין דיתקשר עמה רחימותא שלים, דהא מגו כך לא יהיב עינוי באינתו אחרא. מהו קשה פשאל. אלא, מה פשאל קשיא בעיניהו דחיזיבין למיחת בית, כך קנאה קשיא בעיניהו דמאן דרכיהם וקבי, לאתפרsha מריחסותא.

דבר אחר, קשה פשאל קנאה, מה פשאל, בשעתא דנחתין לוון לחיביא בית, מודיעין לוון חובייה על מה נחתין ליה, וקשיא להו. כך, מאן דקבי, הואطبع על חובייה, וחשב (נ"א וחשיד) כמה עובדין, ובדין קשורא דרחימותא אתקשר בית.

רישפיה רשפוי אש שלחתת יה. מאן שלחתת יה, דא שלחו בא דאתוקדא ונפקא מגו שופר, דאייה אתער ואוקיד, ומאן אייה, שמאלא. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי. דא אוקיד שלחו בא דרכיהם דכגשת ישראל לגביו קידשא בריך הוא.

וּבְגִיבֵּי כֶּה, (שיר השירים ח) מִים רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכֹבּוֹת אֶת
הַאֲהָבָה. דָּהָא כִּד אָתִי יְמִינָא דָאִיהוּ מִים, אָוֹסִיף
יַקְידּוּ דָרְחִימֹתָא, וְלֹא כְּבִי שְׁלַהוּבָא דְשִׁמְאָלָא, כַּמָּא
דָאָת אָמֵר וַיְמִינָו תְּחַבְּקָנִי, הָאִי אִיהוּ מִים רַבִּים לֹא יוּכְלוּ
לְכֹבּוֹת אֶת הַאֲהָבָה, וּבָן כְּלָא כְּהָאִי גּוֹנוֹנָא.

עד דָהָו יַתְבִּי, שְׁמֻעוֹ קָלִיהַ דָרְבִי שְׁמַעַן, דָהָו אָתִי
בָאָרְחָא, הוּא וְרַבִי יְהוָה וְרַבִי יְצָחָק. קָרִיב
לְמַעַרְתָּא, נִפְקוּ רַבִי אַלְעֹזֶר וְרַבִי אָבָא. אָמֵר רַבִי
שְׁמַעַן, מִפּוֹתָלִי דְמַעַרְתָּא חַמִּינָא דְשִׁכְינָתָא הָכָא. יַתְבִּוּ.
אָמֵר רַבִי שְׁמַעַן בְּמַאי עַסְקִיתָו. אָמֵר רַבִי אָבָא,
בְּרָחִימֹתָא דְכִנְסָתָ יִשְׂרָאֵל לְגַבֵּי קָוִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְרַבִי
אַלְעֹזֶר פְּרִישָׁ הָאִי קָרָא בְּכִנְסָתָ יִשְׂרָאֵל, שִׁימְנִי בְּחוֹתָם
עַל לְבָךְ וְגַוּ. אָמֵר לֵיהֶ, אַלְעֹזֶר בְּרָחִימָו עַלְּאָה וְקִשְׁרוּ
דְּחַבְּבוֹתָא אַסְטְּפָלָת.

אָשְׁתִּיק רַבִי שְׁמַעַן שְׁעַתָּא. אָמֵר, בְּכָל אַתְר בְּעֵינָא
שְׁתִיקָוּ, בְּר שְׁתִיקָוּ דָאָרְיִיתָא. גִּינְזָא חַדָּא אִית
לֵי גִּנְזָא, וְלֹא בְּעֵינָא דִיתָבִיד מִפְּיָכוּ, וְהִיא מֶלֶת
עַלְּאָה, וְאַשְׁפְּחָנָא לָה בְּסִפְרָא דָרְבָ המְנוּנָא סְבָא.

תָא חַזִי, בְּכָל אַתְר דָכְרָא רְדִיף בְתַר נַוְקָבָא, וְאַתְעַר
לְגַבֵּה דָרְחִימֹתָא, וְהִכָּא אַשְׁפְּחָנָא, דָהִיא אַתְעַרְתָּ
דָרְחִימֹתָא וְרַדְפָה אַבְתָרִיהַ, וְאָרְחָיהַ דַעַלְמָא, דְלִית

שְׁבַחָא דְנוֹקֵבָא, לְמִרְדָף בְּתִירִיה דְכֻורָא. אֶלָא, מֶלֶה סְתִימָא הִיא, וֶמֶלֶה עַלְאהָ דְבִי גְבוּיָא דְמַלְכָא.
 תָא חִזֵי, תָלַת בְּשִׁמְתֵין אַיִנוֹן, וְאַיִנוֹן סְלִקִין בְּדָרְגֵין
 עַלְאיִין יַדְיָעָן, וְעַל דְאַיְנוֹן תָלַתָא אַרְבָע אַיְנוֹן. חַד
 בְּשִׁמְתָא עַלְאהָ דְלָא אַטְפָס, וְלָא אַטְעָר בֵיהַ גּוּבָרָא (ס"א
 גּוּעָא) דְקַרְטִיטָה עַלְאהָ, כָל שְׁפִין תִתְאָה. וְהָאִי בְּשִׁמְתָא
 לְכָל בְּשִׁמְתֵין. וְהָוָא סְתִים, וְלָא אַתְגָלִיא לְעַלְמִין, וְלָא
 אַתְיִידָע, וְכָלָהו בֵיהַ תְלִין.

וְהָאִי אַתְעַטָּפ בְּעַטּוֹפָא דְזַהֲרָא דְכַרְמָלָא, (ג"א דְבָדּוֹלְחָא) בְגַוּ
 וְהִירּוֹתָא וְגַטִיפָה טְפִין טְפִין מְרַגְלָאָן וְאַתְקָשָׁרוּ
 כָלָהו כְחַד, פְקַשְׁרִין דְשִׁיבִיפִי דְגּוֹפָא חַד. וְהָוָא אַעֲילָ
 בְגּוּוּיִהָג, וְאַחֲזֵי בְהָוָעַבְדִתְיהָ. הָוָא וְאַיְנוֹן חַד הָוָא, וְלִיתָ
 בְהָוָעַפְרִישָׁג. הָאִי בְּשִׁמְתָא עַלְאהָ טְמִירָוּ דְכָלָא.

בְּשִׁמְתָא אַחֲרָא, נַוקֵבָא דְמַטְמָרָא בְגַוּ חִילָהָא, וְהָאִי
 בְּשִׁמְתָא לְהָוָא, וְמַבְיִהָוָא אַחֲידָא (דף רמה ע"ב) גּוֹפָא,
 לְאַחֲזֵהָה בְהָוָעַבְדִתְהָא לְכָל עַלְמָא. כְגּוֹפָא דְאַיְהוָ מְאַנָּא
 לְבְשִׁמְתָא, לְמַעְבָד בֵיהַ עַבְדִתְהָא. וְאַלְיִין בְגּוֹונָא דְאַיְנוֹן
 קְשִׁירִין טְמִירִין דְלַעַילָא.

בְּשִׁמְתָא אַחֲרָא, הָיָא נְשִׁמְתָהוֹן דְצַדִיקִיא לְתִתְתָא.
 בְּשִׁמְתָהוֹן דְצַדִיקִיא אַתִיָין מְאַיְנוֹן נְשִׁמְתֵין
 עַלְאיִין, מְבְשִׁמְתָא דְנוֹקֵבָא, וְמְבְשִׁמְתָא דְכֻורָא. וּבְגַיִן

כֵּה, בְּשִׁמְתֵּינוּ דְּצִדִּיקִיָּא עַלְאיָן, עַל כָּל אַינְנוּ חִילִין
וּמְשֻׁרְיוֹן דְּלָעִילָּא.

וְאֵי תִּימָא, הֲא עַלְאיָן אַינְנוּ מִתְּרִין סְטְרִין, אַמְאֵי בְּחַתִּין
לְהָאֵי עַלְמָא, וְאַמְאֵי אַסְתְּלִקוֹ מְגִיה. לְמִלְפָא
דָּאָתִיְלִיד לִיהְ בר, שְׂדָר לִיהְ לְחָדְכֶפֶר, לְמִרְבָּה לִיהְ
וְלִגְדָּלָא לִיהְ עַד דִּיטְרָבִי (לִיהְ), וַיּוֹלְפּוֹן לִיהְ אַרְחִי דְּהִיכְלָא
דְּמִלְפָא. שְׁמָעַ מִלְפָא דְּהָא בְּרִיהְ רָב וְאַתְּרָבִי. מָה עָבֵד
בְּרָחִימָוּ דְּבָרִיהְ, מְשִׁידָר לָהּ לְמִטְרוֹגִינִיתָא אַמְיָה בְּגִינִיתָה,
וְאַעֲילָל לְהִיכְלִיהְ, וְחַדִּי עַמְיָה כָּל יוֹמָא.

כֵּה קִוְדְּשָׁא בְּרוּךְ הוּא, אוֹלֵיד בָּר בְּמִטְרוֹגִינִיתָא, וְמַאֵי
אִיהָנוּ, בְּשִׁמְתֵּא עַלְאהְ קִדְשָׁא, שְׂדָר לִיהְ לְכֶפֶר,
לְהָאֵי עַלְמָא, דִּיטְרָבִי בְּיהָה, וַיּוֹלְפּוֹן לִיהְ אַוְרָחִי דְּהִיכְלָא
דְּמִלְפָא. כִּיּוֹן דִּידָעַ מִלְפָא דְּהָא בְּרִיהְ אַתְּרָבִי בְּהָאֵי כֶּפֶר,
וְעַיְדוֹν הָנוּ לְמִיִּתְיַיְלִיהְ לְהִיכְלִיהְ. מָה עָבֵד בְּרָחִימָוּ
דְּבָרִיהְ, מְשִׁידָר לְמִטְרוֹגִינִיתָא בְּגִינִיתָה וְאַעֲילָל לִיהְ לְהִיכְלִיהְ.
בְּשִׁמְתֵּא לֹא סְלִקָּא מַהְאֵי עַלְמָא, עַד דָּאָתָה מִטְרוֹגִינִיתָא
בְּגִינִיתָה, וְאַעֲילָתָה לָהּ בְּהִיכְלָא דְּמִלְפָא, וַיְתִיבַת תִּמְפּוֹן
לְעַלְמִין.

וְעַם כָּל דָּא, אַוְרָחָא דְּעַלְמָא, דָּאַינְנוּ בְּנֵי כֶּפֶר בְּכָאן עַל
פְּרִישָׁוּ דְּבָרִיהְ דְּמִלְפָא מְפִיהָנוּ. חַד פְּקַח הָתוֹהָ תִּמְפּוֹן,
אָמַר לוֹן, עַל מָה אַתָּוּ בְּכָאן, וּכְיַלְאוּ בְּרִיהְ דְּמִלְפָא

איהו, ולא אתה יודע למידר יתר בינייכו, אלא בהיכלך דאבותי. כך משה, דתוה פקח, חמא בני כפר דתוה בכאן. על דא אמר, (דברים יד) בנימם אתם לוי אלהיכם לא נתגונדנו.

תא חזין, אילו הוא ידעין כלחו צדיקיא הא, והוא חדן ההוא יומא דמטי לוון לאסתלקא מהאי עולם. וכי לאו יקרה עלאה הו, דמטרוגניתא אתה בגיניהו, ולאובלא לוון להיכלך למלכא, למחרדי בהו מלכא כל יומא, דהא קודשא בריך הוא לא אשטען אלא ב眚מתהון צדיקיא.

תא חזין, אתערותא דרחלימו נסכת ישראל, לגבי קודשא בריך הוא,眚מתהון צדיקיא לחתא מתרין לה. בגין דאיןון אתיין מסטרא דמלכא, מסטרא דרכורא, ואתערותא דא מטי לנוקבא מסטרא דרכורא, ואתער רחימותא. אשטכח דרכורא אתער חביבו ורחימותא לנוקבא, וכדין נוקבא אתקשרות ברחימותא, לגבי דרכורא.

כהאי גוֹנָא, תיאובתא דנוקבא למשדי מיין תפאין לקלל מיין עלאין, לאו איהו אלא ב眚מתהון צדיקיא. זפאיין איןון צדיקיא בהאי עולם, ובעלמא דאתה, דעליהו קיימין עלאין ותתאיין. ועל דא (משלוי) וצדיק יסוד עולם כתיב, סתם.